

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 16. juni 2024, kl. 14

Tekst: Lukasevangeliet 15, 11-32

Salmer: 3; 435; 498; 522; 312, v.4; 726

Tak Gud – for din åben favn! Amen

To brødre. To mennesker der fik samme udgangspunkt i livet – men valgte forskellige livsveje. Deres far bakkede dem op, så forskellige de var – uden at dømme deres kortsynede og egoistiske valg. Han lod dem tage deres ansvar på sig, også selv om det gav knubs – så de kunne vokse ved det. Og så *var* han der bare for dem, som vi siger – var der med generøse, åbne arme, med glæde, som han bare ville dele med sine elskede børn. Han viste sine børn, hvor de havde hjemme – viste dem det sted, hvor de ikke behøvede at bevise deres værd, for at blive elsket! Sådan er Gud – siger Jesus: *Gud* har sat os i verden med sin betingelsesløse accept som vuggedåbe! Og den mister vi ikke – heller ikke selv om vi mister alt andet, ja mister os selv! Livets vej kan kræve ydmygende lærepenge: Det gør ondt at falde fra

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

popularitetens tinder – og opdage at kærlighed ikke kan købes for penge. Det gør ondt hvis éns solide og korrekte indsats bliver forbigået, mens andre, der slet ikke har fortjent det, løber med æren. Og når det gør ondt, spørger vi ofte, hvor Gud dog er henne nu? Men Gud bliver ikke væk – det gør vi selv, fx når vi fortaber os i at fremhæve os selv og se ned på dem, der jo bare *ligger som de har redt*. Når vi vil være *vores egen lykkes smed* – og knokler for at bevise vores ret til at blive elsket! For vi bliver aldrig gode nok – altid kan vi finde fejl hos os selv og hinandne, og jo mere vi knokler med at gøre os fortjent, jo mere uopnåelig synes kærligheden at blive. Indtil vi opdager, at det ikke er os, der skal arbejde for at nå op til kærligheden – det er kærligheden der bøjer sig ned og samler os op, tager os i favn, kommer os i møde uden krav, uden dom. Sådan møder Gud os – med fokus på at vi har brug for hvile, for heling, for fred i hjertet! Hos Gud går det os slet ikke som vi har fortjent: De to sønner møder ikke konsekvens og retfærdighed hos deres far – de møder kærlighed! Alt det et barn trænger til, når det føler sig mislykket, overset, dum, bitter – alt det, kan barnet ikke selv

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

skaffe sig om det anstrenger sig nok så meget – men som far kan *give til* barnet: *til-give* det, kvit og frit – af kærlighed. Det kom bag på os igen og igen: Tænk at man kan være elsket, selv om man laver fejl! Tænk at der kom kærlighed, hvor vi ventede straf: Sikken lettelse – sikken glæde! Omvendt kan vi så ikke dosere kærligheden og ikke udelukke andre fra den for at beholde den for os selv. Den ældste bror blev skuffet, da han hverken fik ret eller ros – men må tage imod kærligheden som en gratis gave præcis som hans bror. Mon den ældste bror lærte at se, at kærlighed ikke blive mindre af blive delt – men tværtimod større? Mon han tog til sig, at kærligheden har omfattet ham altid – uafhængigt af hans egen indsats og afsavn? Mon han overgav sig og gik ind og delte glæden med de andre? Hvad vil du selv gøre, når Gud siger: *Kom som du er og lad mig elske dig, hele dig, give dit hjerte fred!* For sådan lyder Guds betingelsesløse invitation: *Velkommen hjem, mit barn!*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.